

Neil kar-jas-tel väl-jalküül mu-res on meel, et pa-tus-te loo-tus ei

il - mu ju veel, mis Aab-ra-mi kin-ni-tus, Ii - sa-ku rõõm, mis

Jaa - ko-bi jul-gus ja Taa-ve-ti kroon, ja Taa - - ve-ti kroon.

2. Näe, taevas lööb valgeks ja helgib kui päik', üks ingel neil ilmub, sest ehmuvad kõik. Ta riided on valged, ta jume on helk, ta särab ja hiilgab kui heledaim välk, kui heledaim välk!
3. Ju kumab kõik loodus ta paistuse sees ja äkitselt seisab ta karjaste ees. Ta ütleb: "Miks kardate? Lõppegu hirm! Teil Kristus on sündind, oh vaatke, mis arm, oh vaatke, mis arm!"
4. Koos inglīga ilmub ka pühade hulk, mis Jumalat kiidab, kes appi meil' tulnd: „Au Jumalal' kõrges ja rahvast hea meel“, kes usus saab õigeaks, sel rahu on käes, sel rahu on käes!

*Viis: Johann Hans Georg Nägeli, 1773-1836.
Sõnad: "Koori ja kooli kannel".*